

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **T. V. D.**
narozený X, státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X
zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem
sídlem Nekázanka 888/20, Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2023, č. j. OAM-594/ZA-ZA11-HA13-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2023, č. j. OAM-594/ZA-ZA11-HA13-2023, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 10 200 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Marka Eichlera, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

Odůvodnění:

Řízení o žádosti o mezinárodní ochranu

1. Žalobce podal dne 8. 5. 2023 žádost o udělení mezinárodní ochrany.
2. Při poskytnutí údajů k žádosti sdělil, že nemá žádné náboženské ani politické přesvědčení, nebyl ani politicky aktivní. V České republice má manželku, paní T. T. T., která zde má trvalý pobyt. Dále sdělil, že má dva syny, jeden z nich má české občanství a žije v Německu, druhý žije v ČR. Z vlasti vycestoval naposledy asi v roce 1994, přesně si to nepamatuje. Od té doby byl ve Vietnamu pouze na návštěvě v roce 2010. V České republice pobýval již předtím od roku 1976 do roku 1984 na základě pracovního pobytu a od roku 1994 je zde z titulu trvalého pobytu. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je zdravý, pouze užívá léky na tlak a cukrovku. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že v ČR měl povolen trvalý pobyt, ale přišel o něj z důvodu výkonu trestu a bylo mu uloženo správní vyhoštění. Ve Vietnamu nebyl již řadu let. V ČR má rodinu a zázemí. Ve Vietnamu nikoho nemá, neměl by kde bydlet a z čeho žít. Také by se dále chtěl starat o manželku, která se léčí s rakovinou prsu.
3. Při pohovoru k žádosti uvedl, že v ČR pobýval od roku 1976, vyučil se zde a poté pracoval. Vrátil se do Vietnamu a v roce 1994 se vrátil zpět do ČR. Podnikal zde v maloobchodu. Výjezdní příkaz mu byl uložen z důvodu, že v roce 2013 se jeho syn T. zapletl do pěstování marihuany a žalobce byl spolu s ním trestně stíhán. V letech 2015–2018 byl ve výkonu trestu odnětí svobody. Proti vyhoštění se odvolal, v dubnu 2023 bylo řízení skončeno. V trestním řízení mu byl uložen trest odnětí svobody 6 let a ve vězení strávil 4 roky, z toho rok ve vazbě. Jeho syn žije s manželkou v X. K léčbě jeho manželky sdělil, že jí před 12 lety diagnostikovali rakovinu prsu, byla na operaci a nyní chodí jednou za dva roky na kontrolu. Jeho žena jiná vážná onemocnění nemá, ale vzhledem k jejímu věku již nějaké drobné zdravotní potíže má. Někdy se cítí unavená, a tak zůstane doma. Jeho žena má malou prodejnu potravin. Žalobce se stará o prodejnu a o domácnost, pokud se žena necítí dobře. Jeho synovi byl uložen trest odnětí svobody v délce 8 let a ve vězení byl 6 let. Občas jsou spolu v kontaktu. K otázce, zda něco brání celé jeho rodině v návratu do Vietnamu, žalobce uvedl, že tam nebyli od roku 1994, nic a nikoho tam nemají, návrat si nedovedou představit, syn T. zde má navíc českou manželku, takže by se také nerad vracel do Vietnamu. Dále uvedl, že ve vlasti neměli žádné konkrétní problémy.
4. Žalovaný opatřil do spisu zprávu k zemi původu žalobce, konkrétně zprávu Ministerstva vnitra *Informace OAMP: Vietnam (Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv)* z června 2023.

Napadené rozhodnutí

5. Shora uvedeným rozhodnutím ze dne 30. 8. 2023 (dále „napadené rozhodnutí“) žalovaný rozhodl, že mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani podle § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále „zákon o azylu“) žalobci neudělil. V odůvodnění uvedl, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, jelikož neuvedl

žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že by byl ve vlasti pronásledován. Dle žalovaného žalobce o mezinárodní ochranu požádal s cílem setrvat dále na území ČR, protože o trvalý pobyt přišel z důvodu výkonu trestu odnětí svobody. Podle žalovaného měl žalobce svoji pobytovou situaci řešit jinou zákonnou cestou, nikoli prostřednictvím řízení o udělení mezinárodní ochrany. Pro účely legalizace pobytu na území není možné zneužívat specifický institut mezinárodní ochrany. Případné ekonomické potíže po návratu do země původu a rodinné vazby v ČR nejsou důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.

6. Dále žalovaný neshledal důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu. Z ničeho totiž nevyplynulo, že by některému z rodinných příslušníků žalobce byl udělen azyl.
7. Stejně tak žalovaný dospěl k závěru, že není důvod žalobci udělit humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. V řízení totiž nezjistil důvody zvláštního zřetele hodné. Žalovaný konstatoval, že žalobce má pouze potíže s tlakem a cukrovkou, což jsou běžná civilizační onemocnění, která při dodržování stanovené medikace nijak závažným či omezujícím způsobem nezasahují do běžného života postižené osoby. Žalovaný dále podotkl, že žalobce ani nedoložil žádnou lékařskou zprávu, tedy nijak neprokázal jím uváděné zdravotní potíže. V případě žalobce tak nelze hovořit o onemocnění, které by bylo možno podřadit nemocem vyžadujícím posouzení stran důvodů zvláštního zřetele hodných, neboť se nejedná o onemocnění bezprostředně ohrožující jeho život. K nemoci manželky žalovaný uvedl, že ta je plně залечена a již pouze jednou za 2 roky dochází na kontroly, což je zcela běžný stav po závažném onemocnění. Žalobce nepředložil žádnou lékařskou zprávu k jejímu aktuálnímu stavu, z které by vyplýval opak. Doprovod k lékaři jednou za dva roky tak dle žalovaného zcela jistě nelze považovat za důvod zvláštního zřetele hodný. Žalovaný dále uvedl, že žalobce o manželku navíc nepečuje celodenně, z jeho výpovědi zcela jasně vyplynulo, že manželka pracuje sama a on jí jen občasně vypomáhá, když není v kondici. Žalovaný dále konstatoval, že ani existenci příbuzenských vazeb žalobce na území ČR nelze v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. K tomu žalovaný odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38 a ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Azs 5/2011-36. Žalovaný dále zdůraznil, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je udělován za zcela výjimečných okolností. Žalovaný shrnuje, že situace žalobce není nikterak výjimečná a pozbytí pobytového povolení nelze z hlediska § 14 zákona o azylu hodnotit jinak než jako irelevantní.
8. Žalovaný dále posuzoval, zda existují důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Dospěl k závěru, že žalobci v případě návratu do Vietnamu nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. a), b) a c) zákona o azylu. K neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu žalovaný odkázal na čtyři rozhodnutí NSS z let 2009–2011, z nichž dovozoval, že rodinné vazby cizince v ČR nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany podle § 14a zákona o azylu. Je pouze na žalobci, jakým způsobem si upraví další pobyt na českém území.
9. Závěrem žalovaný konstatoval, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu, jelikož v ČR nebyla udělena doplňková ochrana některému z jeho rodinných příslušníků.

Shrnutí žaloby

10. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“), podanou dne 10. 10. 2023, domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.
11. V žalobě namítá, že žalovaný zcela nedostatečně posoudil jednotlivé důvody pro udělení azylu a doplňkové ochrany, nedostatečně zjistil skutkový stav věci a vykládá ho nesprávně. Nesprávné posouzení situace se dle žalobce nejvíce projevilo především ve vztahu k neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu.
12. K humanitárnímu azylu žalobce obsáhle cituje z rozsudku NSS ze dne 26. 5. 2011, č. j. 4 Azs 14/2011-132. Podle žalobce jsou závěry žalovaného k neudělení humanitárního azylu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce totiž již v rámci správního řízení uvedl, že v ČR má celou svoji rodinu a především svoji manželku, která má rakovinu prsu a on se o ni stará. Je tak jednoznačně naplněn důvod pro udělení humanitárního azylu.
13. Žalovaný podle žalobce pochybil i u doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu. Vůbec se totiž relevantně nevypořádal s otázkou možnosti udělení doplňkové ochrany dle tohoto ustanovení. Žalobce ve správním řízení uvedl celou řadu důvodů, které jednoznačně svědčí o důvodnosti udělení doplňkové ochrany. Rozpor s mezinárodními závazky spočívá zejména v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále „Úmluva“). Z provedeného dokazování je zcela zřejmé, že v důsledku vycestování by došlo k zásahu do práva žalobce na soukromý a rodinný život. Žalobce má v ČR manželku, která zde má povolený trvalý pobyt a má rakovinu prsu.

Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve vyjádření ze dne 9. 11. 2023 setrval na zákonnosti napadeného rozhodnutí a zopakoval některé jeho závěry.

Ústní jednání

15. Při jednání dne 18. 1. 2024 obě strany setrvaly na svých stanoviscích.
16. Soud stranám přestřel svůj předběžný náhled na věc a poskytl jim prostor k reakci. Toho účastníci nevyužili.
17. Soud vycházel při posouzení věci z obsahu správního spisu. Dokazování soud neprováděl. Účastníci nevznesli žádné důkazní návrhy.

Posouzení věci soudem

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
19. Soud nejprve konstatuje, že některá ustanovení zákona o azylu byla novelizována zákonem č. 173/2023 Sb., který nabyl účinnosti dne 1. 7. 2023. Protože však v této věci bylo řízení ve věci mezinárodní ochrany zahájeno před tímto dnem, je pro přezkum napadeného

rozhodnutí relevantní znění zákona o azylu účinné do 30. 6. 2023 (viz čl. II bod 1 zákona č. 173/2023 Sb. a § 75 odst. 1 s. ř. s.).

20. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k posouzení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu.
21. Soud připomíná, že na udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu není právní nárok a je možné jej udělit pouze v případech zvláštního zřetele hodných. NSS setrvale judikuje, že „*smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly*“ (rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55; srov. též jeho rozsudek ze dne 21. 3. 2018, č. j. 6 Azs 6/2018-33, odst. 17, či usnesení ze dne 19. 11. 2020, č. j. 6 Azs 179/2020-32, odst. 10).
22. Konečné posouzení je otázkou správního uvážení žalovaného, jak si je sám žalobce vědom. Správní rozhodnutí v tomto ohledu podléhá pouze omezenému soudnímu přezkumu (viz např. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, nebo ze dne 9. 9. 2022, č. j. 5 Azs 307/2020-36, odst. 33). Soud zkoumá pouze to, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení nebo zda toto uvážení nezneužil. Za tímto účelem pak posuzuje, zda správní rozhodnutí nebylo zatíženo svévolí rozhodujícího orgánu, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (viz např. již odkazovaný rozsudek NSS č. j. 5 Azs 47/2003-48 nebo jeho usnesení ze dne 24. 3. 2014, č. j. 8 Azs 16/2013-56, odst. 8).
23. Žalovaný těmito požadavkům dostál. Srozumitelně a logicky vysvětlil, proč běžná civilizační onemocnění žalobce nejsou důvodem zvláštního zřetele, pro které by bylo na místě žalobci udělit humanitární azyl. Navíc podotkl, že žalobce tyto potíže ani nijak nedoložil. Žalovaný se též v tomto ohledu zabýval nemocí manželky, která podle tvrzení žalobce onemocněla před 12 lety rakovinou a nyní dochází každé dva roky na kontrolu. Zde opět predestřel srozumitelný a smysluplný závěr, že pokud manželka žalobce dochází již jen jednou za dva roky na kontrolu, je plně залеченá, a nejde tak o důvod, pro který by měl být žalobci udělen humanitární azyl. Stejně tak žalovaný podotkl, že i podle tvrzení žalobce jeho manželka nevyžaduje jeho celodenní péči, pouze za ní někdy zaskakuje v obchodě, kde ona pracuje. Navíc žalovaný opět zdůraznil, že žalobce ani toto tvrzení nedoložil aktuální lékařskou zprávou. Konečně uvedl, že ani existence rodinných vazeb žalobce v ČR není důvodem pro udělení humanitárního azylu.
24. Proti tomuto zdůvodnění postrádá soud v žalobě konkrétnější oponenturu. Žalobce v žalobě pouze dlouze cituje z rozsudku NSS č. j. 4 Azs 14/2011-132 a pak jen opakuje, že má v ČR rodinu a manželku, která má rakovinu prsu a on se o ni stará. To jsou skutečnosti, kterými

se žalovaný v kontextu humanitárního azylu zabýval a vysvětlil, proč podle něj nepředstavují důvody pro jeho udělení – viz předchozí odstavec. Žalobce v žalobě neupozornil na žádnou relevantní okolnost, kterou žalovaný pominul, na logické chyby v úvahách žalovaného a k žalobě nepřiložil ani žalovaným postrádané lékařské zprávy na podporu své argumentace. Soud tak neshledává odůvodnění žalovaného v tomto ohledu nepřezkoumatelným, životní situaci žalobce nijak mimořádnou z hlediska humanitárního azylu a na závěru žalovaného o jeho žalobci nic nezákonného.

25. Žalobce dále namítá, že se žalovaný relevantně nevypořádal s otázkou možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Rozpor s mezinárodními závazky spatřuje v rozporu s čl. 8 Úmluvy, protože by podle něj v důsledku vycestování žalobce došlo k zásahu do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života. V tomto ohledu opět odkazuje zejména na svoji manželku, která má v ČR povolen pobyt a má rakovinu prsu.
26. K doplňkové ochraně podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu žalovaný uvedl, že rodinné vazby žalobce v ČR nejsou důvodem pro její udělení. Odkázal přitom na čtyři rozhodnutí NSS z let 2009–2011. Žalovaný dále konstatoval, že existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě.
27. Soud připomíná, že *„žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem této ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují“* (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010-107). Žalobce ve správním řízení uváděl, že v České republice pobývá mnoho let (dle poskytnutí údajů k žádosti od roku 1976 do roku 1984 a poté od roku 1994 dosud), má zde rodinu, včetně manželky, a ve Vietnamu naopak nemá vůbec žádné zázemí. Skutečnost, že ve Vietnamu nebyl řadu let, neměl by tam kde bydlet a žít a naopak v ČR má zázemí a rodinu, uváděl výslovně jako důvod, pro který žádá mezinárodní ochranu (viz bod 24 poskytnutí údajů k žádosti). Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobci bylo v době vydání napadeného rozhodnutí 64 let. Těmito konkrétními a vlastně žádnými okolnostmi týkajícími se rodinného a soukromého života žalobce se žalovaný v kontextu možného udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu fakticky nezabýval.
28. Není přitom pravdou, že by případný nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, nemohl být důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle citovaného ustanovení. Již samotná důvodová zpráva k novele, která institut doplňkové ochrany do zákona o azylu zavedla (zákon č. 165/2006 Sb.), uváděla: *„Nad rámec kvalifikační směrnice se proto doplňuje do definice vážné újmy, že za ‚vážnou újmu‘ se bude považovat i situace, pokud by vycestování cizince nebylo možné s ohledem na závazky plynoucí z mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána. Tradičně půjde např. o situace, kdy vycestování není možné s ohledem na respektování soukromí a rodinného života, tak jak je zakotveno v čl. 8 Úmluvy“* (Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR, IV. volební období, 2006, sněmovní tisk č. 1233).
29. Je třeba konstatovat, že se judikatura správních soudů v této otázce vyvíjela (viz např. rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013-35, odst. 17–21) a i v rámci NSS dnes existuje rozporná judikatura k výkladu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, zejména ohledně toho, jakým okolnostem má v tomto ohledu žalovaný přikládat relevanci a s jakou

mírou podrobnosti se s nimi má v odůvodnění rozhodnutí vypořádat v rámci posuzování udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu z důvodu tvrzeného rozporu vycestování cizince s čl. 8 Úmluvy (podrobně viz usnesení NSS ze dne 9. 11. 2022, č. j. 7 Azs 186/2022-19, kterým byla věc předložena rozšířenému senátu, a tam citovaná judikatura). Řada soudních rozhodnutí konstatuje, že bytí je dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v rozhodnutí o mezinárodní ochraně třeba zvažovat právě v kontextu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, samotné neudělení mezinárodní ochrany by mohlo být v rozporu s čl. 8 Úmluvy pouze ve výjimečných situacích (srov. např. rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 101/2019-74, odst. 21).

30. V nyní posuzované věci se žalovaný však vůbec nezabýval tím, zda právě tato věc nyní 65letého žalobce, který zde žije více než 37 let, není ani takovým (výjimečným) případem, v němž by bylo udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu na místě. Vycházel totiž z nesprávného východiska, že zásah do soukromého a rodinného života žalobce nemůže být z povahy věci důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Napadené rozhodnutí je tak v důsledku tohoto nesprávného výkladu žalovaného nedostatečně odůvodněné, neboť vychází z chybného předpokladu, že se otázkami rodinného a soukromého života žalobce na poli § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu žalovaný zabývat vůbec nemusí, protože tyto okolnosti nemohou být (v žádném případě) důvodem pro udělení mezinárodní ochrany podle § 14a zákona o azylu.
31. Soud podotýká, že na nesprávnost tohoto závěru žalovaného upozornil již ve svém rozsudku ze dne 30. 5. 2021, č. j. 48 Az 8/2020-56, na jehož odůvodnění lze taktéž odkázat (viz jeho odst. 14–25).
32. V nynější situaci, kdy se žalovaný okolnostmi rodinného a soukromého života žalobce nezabýval vůbec, soud neshledal důvod k přerušení řízení do rozhodnutí rozšířeného senátu ve zmíněné věci sp. zn. 7 Azs 186/2022 k otázce, jak moc intenzivní takový zásah do rodinného a soukromého života musí být, aby bylo na místě doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu udělit.

Závěr a náklady řízení

33. Soud uzavírá, že důvodnou shledal žalobní námitku ve vztahu k nedostatečnému, přesněji zcela absentujícími posouzení situace žalobce a jeho soukromého a rodinného života z hlediska udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu. V této situaci není úlohou soudu, aby tyto úvahy chybějící v napadeném rozhodnutí dodatečně nahrazoval svým věcným posouzením (srov. např. rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2023, č. j. 8 As 137/2022-67, odst. 27). Proto soud napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaný je právním názorem vysloveným v tomto rozsudku v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
34. Soud, jak sdělil též účastníkům při jednání, zvažoval, zda není na místě napadené rozhodnutí zrušit pouze v rozsahu neudělení doplňkové ochrany. Žalobní námitku směřující proti

neudělení azylu totiž soud vyhodnotil jako nedůvodnou (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 3. 2014, č. j. 7 Azs 16/2014-27). Soud se však přiklonil k názoru vyslovenému NSS v usnesení ze dne 15. 4. 2021, č. j. 1 Azs 16/2021-32 (viz jeho odst. 51–56), které mj. akcentovalo specifickou povahu řízení o udělení mezinárodní ochrany. Zrušení napadeného rozhodnutí v celém jeho rozsahu umožní zohlednit v dalším řízení i případné nové azylově relevantní skutečnosti, k nimž by v mezidobí mohlo dojít (např. změnu situace v zemi původu).

35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalobci, který byl procesně plně úspěšný, soud náhradu nákladů řízení přiznal. Tato se sestává z odměny advokáta, kterou tvoří odměna za tři úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a účast při soudním jednání kratším než 2 hodiny podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Dále jde o tři paušální částky po 300 Kč jako náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce žalobce není plátcem DPH. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 10 200 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s. k rukám zástupce žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 18. ledna 2024

Karel Ulík, v. r.
samosoudce